

gel paa Arbejdsevne, kræver en Præmiebetaling fra de unge Aar. Den siger til den unge, at han skal tidligt indbetale et ensartet Beløb i dette Statsinstitut, og den unge, til hvem denne Henvendelse rettes fra Statsmagten, vil, idet Kaldet lyder, uvilkaarligt sige: Ja, hvad kommer der ud deraf? Forhaabentlig faar jeg ingen Brug derfor, thi forhaabentlig vil mit Liv forme sig saaledes, at jeg selv har kunnet betrygge min Alderdom, og maaske faar jeg slet ikke Brug derfor, fordi jeg overhovedet ikke naar den Alder, da denne Forsikringsudbetaling træder i Kraft. Forstaaelsen af, at den unge og den kraftige Alders Opfattelse vilde møde Alderdomsforsikringen paa denne Maade, medførte, at man heller ikke turde bygge denne Forsikring paa den Frivillighed, hvorpaa forskellige af vore sociale Forsikringsinstitutter i øvrigt er byggede, men man var nødt til at gaa til en tvungen Forsikring. De frivillige Forsikringer er alle byggede paa Sandsynligheden af, at man modtager Vederlag for sine Præmiebetalinger, eller Visheden for, at man ikke forgæves erlægger sine Præmier. Derfor er alle de frivillige Forsikringer, som tager Sigte paa den senere Alder, byggede enten paa Udbetaling af en Kapital i de ældre Aar eller paa Udbetaling af en Kapital ved Døden, saaledes at de erlagte Præmiebeløb kommer de efterladte til gode. Men i den tvungne Alderdomsforsikringsinstitution gik hele Præmien tabt, hvis Alderen ikke naaedes, Og hvis Alderen naaedes, vilde det for mange være et unyttigt Beløb, de erholdt som Vederlag, og for mange andre et ganske utilstrækkeligt Beløb.

Tanken var endvidere uigennemførlig, fordi Alderdomsunderstøttelsens Princip, saaledes som det har været gennemført her i Landet, siden en Lov om Alderdomsunderstøttelse blev givet, første Gang har skabt en hævdvunden Ret for Befolkningen til vederlagsfrit at opnaa Hjælp i Alderdommen. Men Tanken var dernæst uigennemførlig af en anden Grund, og hvis man ikke før har kunnet se dette, skulde jeg tro, at de nuværende Tider vilde aabne Øjnene paa alle dem, som har været inde paa denne Tvangsforsikrings-Tanke. Der bliver opbygget et uhyre Palads, et Milliardpalads, der bliver samlet sammen Tusinder af Millioner af Kroner, for at dette Forsikringsinstitut skal kunne virke efter sin Hensigt, og saa kan det hænde, saaledes som det nu er hændt, at naar Bygningen

var opført, naar Milliarderne var samlede, havde en Omvæltning i Pengenes Værdi reduceret Bygningen, den samlede Værdi, til at være noget ganske andet, end man havde tænkt sig, da man begyndte at lægge Grunden til den. Præmiebetalerne havde, medens de i de unge Aar arbejdede, betalt gode Penge, som havde fuld Værdi, og naar Milliardpaladset endelig skulde begynde at give Understøttelse, udbetaltes den i Penge, som havde tabt deres Værdi med Halvdelen eller maaske endda med de to Trediedele. Den Hjælp, som kunde ydes, naar Alderdomsforsikringsinstitutionen var opført, vilde vise sig kun at være Halvdelen eller Trediedelen værd af det, man oprindeligt havde stillet de tvangsforsikrede i Udsigt.

Derfor stillede ogsaa Mindretallet i den store Kommission sig paa det Standpunkt, at det uvægerlig vilde fastholde Alderdomsunderstøttelseslovens Hovedprincip: den vederlagsfri Hjælp i Alderdommen. Vi kender alle denne Lovgivnings Oprindelse; den ligger langt tilbage under politiske Kampe, der forlængst er blevet historiske, i Strid mellem demokratiske Grupper paa et Tidspunkt, hvor Venstre brødes i Stykker, og hvor det Berg-Hørupske Forslag om en vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse grundet paa faste Takster mødtes af det forhandlende Venstres Forslag om at yde en Alderdomsunderstøttelse, som skulde give den gamle, hvad der var fornødent til hans Underhold og til Kur og Pleje. Dette Forslag fik sin endelige Form, imod det daværende radikale, det Berg-Hørupske Demokratis, Forslag, i en Lov om „Understøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet“, men selv i det Princip, som gennemførtes gennem det moderat-konservative Kompromis om Alderdomsloven, det, som har været bærende for vor nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, var Grundlaget det samme, som fandtes i det Berg-Hørupske Forslag, nemlig den vederlagsfri Understøttelse til den gamle.

Interessant er det at se, hvorledes dette danske Princip har staaet overfor Verden. Da de angelsaksiske Lande skulde gennemføre en Alderdomsunderstøttelseslovgivning, havde de Valget mellem to Principper: Det i Tyskland gennemførte Tvangsforsikringsinstitut og det i Danmark gennemførte Princip med vederlagsfri Understøttelse, og de angelsaksiske Lande Australien, England og Ny Zeeland valgte at bygge paa det danske System. I vore Nabolande har man gennem Aar tumlet med Forsikringstan-